Srijeda, 07.10.2015.

Na ovo hodočašće u Međugorje, na kojem sam bio prošli vikend, nisam

nosio nikakve posebne nakane. Imao sam u srcu pitanja oko mojeg

odnosa sa suprugom i mojeg budućeg posla, ali nije to bilo ništa toliko

dramatično i jako.

IMAO SAM OSJEĆAJ DA SVE TO NEKAKO IDE SVOJIM TOKOM A

JA ČINIM ŠTO MOGU PA SMO I GOSPODIN I JA ZADOVOLJNI.

Onda sam u sebi zaključio da idem tamo u Međugorje slaviti MOJU

NEBESKU MAJČICU I NJEZINOG SINA, GOSPODINA NAŠEGA.

A prvi put je s nama išao i naš dragi župnik. Zvali smo ga već više puta

da ide s nama. Ali se nećkao zato jer njima, svećenicima, Crkva brani da

organizirano idu u Međugorje sa svojim vjernicima a on se jako drži

nauka i pravila Crkve.

Vjerojatno je tu bio i još jedan razlog, nekako povezan sa time što Crkva

još uvijek ne želi službeno priznati Međugorje kao MJESTO UKAZANJA

PRESVETE DJEVICE MARIJE, a koji nam je razlog naš dragi župnik i

priznao kada sam je svjedočio na autobusu o svojem životu prije i za

vrijeme svećeništva. A to je, kako je rekao onako iskreno i od srca, da on

sam u sebi još ne može ta ukazanja i poruke koje vidjelicama daje Marija

prihvatiti kao potpuno istinite i da su se dogodila i da se još događaju.

Ipak, kako su mi prenijeli hodočasnici iz prvog autobusa gdje se on vozio,

posebno je posvjedočio pri povratku iz Međugorja, da je ovo hodočašće

na njega ostavilo poseban utisak.

Kako bilo da bilo, mi svi smo prihvatili njegovu prisutnost među nama na

tom hodočašću u Međugorje kao veliku milost. Jer imati svećenika,

BOŽJEG SLUGU, u takvim prilikama kraj sebe, KADA TRAŽIŠ

ODGOVORE ZA SVOJE PROBLEME U ŽIVOTU, velika je milost i znak

da su Gospodin i Njegova Majčica na posebna način sa nama.

A naš dragi župnik ima mnogo darova primljenih od Gospodina. I uvijek

se voli u potpunosti dati kako bi na hodočašćima pomogao da se

otvorimo Gospodinu i da pronađemo odgovore na svoja pitanja i

probleme. Uvijek se pripremi pa je tako i u jednom i u drugom autobusu

održao male nagovore o Međugorju i stavu Crkve o njemu, o ispovijedi, o

svecima. Svjedočio je o svojem životu prije i sada za vrijeme svećeništva,

problemima i lijepim trenucima koje kao svećenik prolazi.

Bio je pravi Božji blagoslov ovog našeg hodočašća.

No, meni je bio i kušnja koju jedan trenutak nisam izdržao pa sam

nekoliko sekundi učinio grijehe osuđivanja i ogovaranja prema njemu.

Naime, kada smo došli u Međugorje i stali pred POZDRAVNOM

MAJČICOM ispred crkve Svetog Jakova, ja sam svima u autobusu

objasnio kakav je plan za taj i drugi dan, kako bi si ljudi mogli isplanirati

svoje vrijeme te ga uskladiti sa zajedničkim trenucima odlaska na Križevac

i Podbrdo i povratka drugi dan kući.

Jer, svi mi koji dođemo u Međugorje volimo imati svoje trenutke kada se

opustimo i prepustimo samo onome što nas tamo privuče i pošto smo

došli.

Ja posebno volim otići do kipa USKRSLOG ISUSA i u onom malom

amfiteatru zatvoriti oči i osluškivati. Osluškivati srce i dušu i misli.

Osluškivati da li mi Gospodin ima što za reći. Razgovarati s njim.

MNOGO SAM SUZA ISPLAKAO NA ONOM MJESTU. SUZA BOŽJE

MILOSTI.

Zatim volim otići kod kipa mojeg duhovnog prijatelja, svetog Leopolda

Mandića. Uvijek kleknem pred kipom i malo porazgovaram sa dragim

svecem. Zamolim ga da moli za sve one koji se žele ispovjediti. Povjerim

mu neki svoj problem ili nakanu. On mi ponekad dadne neki odgovor u

misli a ponekad samo imam osjećaj da mi se nasmiješi u duhu i da me

blagoslovi.

Volim proći po štandovima da možda pronađem kakvu knjigu koja će me

privući.

Obavezno potražim i kupim krunice od međugorskog kamenja jer tokom

godine promijenim nekoliko krunica, koju nosim svaki dan oko vrata, jer

se strgaju pa moram imati rezervu. A ponekad i poklonim tu krunicu

onima za koje osjetim da bi im moglo nešto značiti u njihovim kušnjama.

Volim pri miru popiti kavu i gledati one silne ljude kako prolaze,

osjećajući u mnogima njihovu radost, mir, nemire, tuge …

Uvijek u župnom uredu naručim barem jednu misu za slaviti, ovdje u

Međugorju.

Za to sam si uvijek odredio jutro, jer prvi dan je prepun događaja. Križni

put na Križevac, Podbrdo, mali odmor od cjelonoćnog nespavanja,

ispovijed, zajednička molitva krunice, misa, molitve za ozdravljenje duše i

tijela poslije mise, i na kraju prekrasno klanjanje na otvorenom ŽIVOM

GOSPODINU ISUSU U PRESVETOM OLTARSKOM SAKRAMENTU.

Takav sam nekako plan imao i ove godine, s time da mi je on bio malo

zakompliciran s mojom obvezom da vodim brigu o hodočasnicima iz

drugog autobusa.

Kada smo pozdravili Majčicu pred njezinim kipom, vidim gdje nedaleko

razgovaraju naš dragi župnik, šoferi i organizatorica našeg hodočašća. I

čujem kako župnik govori da ćemo kao danas sve obaviti a da bi onda

mogli sutra, u nedjelju, ići na misu odmah u 8.00 sati te krenuti već u

9.30 prema doma pa usput stati u Sinju i pozdraviti GOSPI SINJSKU te

u Kninu i obići novoizgrađenu crkvu posvećenu GOSPI OD VELIKOG

HRVATSKOG KRSNOG ZAVJETA.

U trenutku me počela hvatati neka ljutnja. Sada sam već ljudima sve

objasnio na jedan način a kako ću to sada sve na drugi… I zašto sada

promjena tu na licu mjesta kada smo si svi isplanirali drugačije planove...

I neću imati slobodno ono svoje nedjeljno jutro u Međugorju…

I ubrzo nakon toga mi je došla Katica, organizatorica hodočašća, i rekla

da je župnik predložio to što sam naveo. Onda sam joj sve to ponovno

ponovio i vidio da joj je bilo teško jer to nije ni ona očekivala. Ali, ona je

to nekako lako prihvatila i rekla da neka tako bude ako tako župnik hoće.

Onda sam se i ja smirio i uvidio da je to zapravo moja najveća kušnja na

ovom hodočašću. U tih minutu razgovora s Katicom sam na kraju rekao

da jedino ne znam kako ću to sad reći ljudima. Ona je otišla u prvi

autobus a ja sam ostao pred svojim autobusom čekajući da svi ljudi uđu

u autobus i prebirajući u sebi što ću i kako reći ljudima.

I tu sam ponovno vidio da je sve zapravo bila moja kušnja u odnosu

prema mojem dragom župniku koji i nije u nekoj većoj mjeri sudjelovao

u organizaciji hodočašća a sada je tu na licu mjesta izmijenio jedan dio

njegovog tijeka.

Jer, kada su skoro već svi ušli na autobus a ja sam još bio vani, došao je

naš dragi župnik, i onako autoritativno, kao svećenik kojeg ljudi poštuju

radi njegovog poslanja, rekao promjenu plana te ga obrazložio.

U meni je nastala neka radost i vidio sam da je to sve Božja volja a moje

je da li ću se protiv nje boriti ili ju prihvatiti.

U nekoliko trenutaka ponovno povratio sam u sebi mir i radost koji su bili

narušeni onim mojim rečenicama osuđivanja i ogovaranja.

Znao sam da sam učinio grijeh, da sam "pao", i da to moram popodne

ispovjediti na ispovjedi prije mise.

I BIO SAM SRETAN I RADOSTAN ŠTO SAM PREPOZNAO TAJ

NAPAD ZLOGA I ŠTO SAM MU SE USPIO BRZO ODHRVATI, ŠTO

NISAM DOPUSTIO DA BUDEM DUGO U STANJU GRIJEHA.

Znao sam da ću na ovom hodočašću imati nekih kušnji, ali zli i njegovi zli

duhovi jako dobro snime nas i naše slabosti i u vijek udare tamo gdje

smo najslabiji na način na koji ne očekujemo.

Zli i njegovi su tu župnikovu promjenu plana htjeli u meni preokrenuti u

nemire, srditost, osuđivanje i ogovaranje našeg dragog župnika. Ali sam

ja to prepoznao i uz pomoć dobrog duhovnog svijeta uspio i brzo

savladati.

Tako smo ušli u autobuse i odvezli se pod Križevac gdje smo trebali

obaviti pobožnost križnog puta.

A uvijek kada smo došli u Međugorje ja sam tu pobožnost obavio na

nakane koje sam donio sobom. Sada nisam imao nekih posebnih nakana

pa sam u sebi prebirao što ću Gospodinu prikazati za svoje molitve i trud

koji ću dati u obavljanju te pobožnosti i penjući se na brdo Križevac.

I tada mi dođe u misli naš dragi župnik i mnoge njegove kušnje koje

prolazi kao svećenik. I mnogo osuđivanja, ogovaranja i srditosti koje

dobije od svojih vjernika. I osjetio sam da mi, njihovi župljani, puno

manje molimo za njih nego im stavljamo razne terete. A tako i mi na

sebe privlačimo razne grijehe i omogućujemo zlome i njegovim zlim

duhovima da djeluju i u našem životu i u životu naših dragih svećenika.

Odlučio sam, stojeći dolje na početnoj postaji Križnog puta na Križevac,

da ću sve te molitve Križnog puta, i sve druge molitve, i pjesmu koju

ćemo pjevati, i moj trud i trpljenje, da ću sve to predaTI Gospodinu Isusu

i Njegovoj Majčici, Djevici Mariji, uz molitvu da našem dragom župniku u

obilju pošalje Svojeg Svetog Duha kako bi ga vodio i jačao u kušnjama

koje ga čekaju kao svećenika.

Tako sam radosno krenuo u tu pobožnost sa čistom i jasnom nakanom u

svojem srcu. Još mi je i župnik, negdje na trećoj postaji, samo stavio na

rame malo težu torbicu sa razglasom i mikrofonom, koju je on do tada

nosio.

Ja sam se u sebi nasmijao i zaključio da mi neka samo daje zadatke i

teškoće jer to i ovako i onako ide za njega i njegovu snagu da se bori sa

svojim kušnjama.

Kasnije, kada sam otišao na ispovijed, doživio sam još jednu situaciju

koja mi je samo potvrdila koliko su nam važni duhovno jaki svećenici u

našem duhovnom ali i svakodnevnom fizičkom životu.

Čekao sam u redu za ispovijed i tako došao na prvo mjesto, očekujući da

žena, koja je bila ispred mene, izađe iz ispovjedaonice i da uđem ja.

I ODJEDNOM, ONAKO U DUHU, UGLEDAM SLIKU SVIH

ISPOVJEDAONICA KOJE SU BILE S MOJE LIJEVE I DESNE

STRANE.

NEKAKO JE U SVAKOJ OD NJIH U DESNOM KUTU BIO SVEĆENIK

A U OSTALOM DIJELU ISPOVJEDAONICE VIDIO SAMO VELIKA

BRDA SVAKAKVOG SMEĆA. PREPUNE ISPOVJEDAONICE SMEĆA

RAZNE VRSTE. SAMO DA SE NE SRUŠI NA SVEĆENIKE.

I ONDA VIDIM DA TOG SMEĆA IMA PO PODU I ISPRED

ISPOVJEDAONICA. UMJESTO DA SE PRED ISPOVJEDAONICAMA

SVIJETLI ČISTI POD, I NA NJEMU JE BILO SMEĆA.

ODMAH MI U MISLI DOĐU SPOZNAJE DA SU TO SMEĆE NAŠI

GRIJESI KOJE DONOSIMO GOSPODINU ISUSU I NJEGOVIM

SVEĆENICIMA KOJI NAS ISPOVJEDAJU I ODRJEŠUJU OD

GRIJEHA.

TA SPOZNAJA MI JE NEKAKO BILA I JASNA, NO, NIJE MI BILO

JASNO ŠTO BI TREBALO BITI ONI KOMADI SMEĆA PO PODU

ISPRED ISPOVJEDAONICE.

I ONDA MI OPET DOĐE NOVA SPOZNAJA U MISLI. DA TO

SMEĆE PO PODU ISPRED ISPOVJEDAONICA PREDSTAVLJA NAŠE

GRIJEHE KOJE NISMO ISPOVJEDILI, KOJE SMO DONIJELI

PONOVNO VAN IZ ISPOVJEDAONICA, S KOJIMA SMO PONOVNO

ONEČISTILI SVOJ ŽIVOT I ŽIVOTE ONIH OKO NAS, KADA SMO

IZAŠLI S ISPOVJEDI A NISMO ISPOVJEDILI SVE GRIJEHE.

I TADA ME OBUZE VELIKA TUGA KADA SAM SE SJETIO

MNOGIH DRAGIH LJUDI, S KOJIMA SAM RAGOVARAO I S

KOJIMA SAM SE SUSRETAO U SVOJEM ŽIVOTU I KOJI SU

OBAVLJALI ISPOVJEDI A NISU HTJELI NI MOGLI ISPOVJEDITI

NEKE OD TEŠKE GRIJEHE KOJE SU NOSILI U SEBI.

GRIJEHE SUDJELOVANJA U ABORTUSU, ŽIVOT U GRIJEHU S

DRUGOM OSOBOM, GRIJEH PREVARE U BRAKU, PRIJEVARE,

KRAĐE, LAŽI, OGOVARANJA …

I NIJE TO BILO ONDA KADA SE NISU MOGLI SJETITI SVOJIH

GRIJEHA. NE, NEGO ONDA KADA SU ZNALI ZA TE SVOJE

GRIJEH A NISU IMALI NI SNAGE, NI VJERE NI HRABROSTI DA

TO ISPOVJEDE SVEĆENIKU I PREDAJU GOSPODINU ISUSU.

I kada mi je nestala ta slika ispred očiju, znao sam da moram o tome

svjedočiti svima, gdje god ću moći.

TREBA UVIJEK OBAVITI POTPUNU I ISKRENU ISPOVJED.

ČESTO TO MOLIM SVETOG LEOPLDA MANDIĆA DA MOLI

ZA SVE ONE KOJI SE ODLUČE ISPOVJEDITI.

DA SE ISPOVJEDE ČISTO I ISKRENO. DO KRAJA.

Nekad je u tome zapreka i naš svećenik, koji nas poznaje u

svakodnevnom životu, pa nemamo hrabrosti ni snage da mu sve kažemo,

bojeći se da ćemo ispasti loši ljudi.

ISUSU SE ISPOVJEDAMO! A ON SVE ZNA. SVEĆENIK JE

SAMO ČOVJEK, BLAGOSLOVLJEN I OVLAŠTEN OD

GOSPODINA ISUSA DA NAS MOŽE TIH NAŠIH GRIJEHA

RAZRIJEŠITI VEĆ OVDJE NA ZEMLJI.

GOSPODIN ISUS SVE ZNA I ZATO NAM NE TREBA BITI

PROBLEM DA MU SVE I KAŽEMO ŠTO NAS MUČI I ŠTO NAM JE

NA SRCU.

A SVEĆENIK, PA NJIH IMA NA MILIJUNE PO CIJELOME SVIJETU.

UVIJEK MOŽEMO NAĆI MJESTO I SVEĆENIKA KOJI NAS NE

POZNAJE I KOJEMU JE NEBITNO TKO SMO I ŠTO SMO MI. ON

NAS SAMO ŽELI SASLUŠATI, POSAVJETOVATI I ODRIJEŠITI OD

GRIJEHA.

U IME GOSPODINA ISUSA!

SAMO TO. DALJE SMO MI I GOSPODIN ISUS.

Zato, kada god idete na ispovijed neka vam ISTINA I VJERA, DA ĆE

U ISTINI SVE BITI DOBRO, budu misao vodilja.

NEMAJTE STRAHA!

GOSPODIN ISUS JE ISTINA!

A sve ono što vas odgovara od potpune i iskrene ispovjedi je

DJELOVANJE ZLOGA I NJEGOVIH ZLIH DUHOVA.

NEMOJTE IM VJEROVATI! ONI MRZE ISTINU I SVE ONO ŠTO JE

S NJOM POVEZANO.

I zato si probajte zamisliti kako se oni negdje smiju i naslađuju kada mi

na ispovjedi svjesno prešutimo neke naše grijehe. I ne ostavimo smeće

naših duša, srca i tijela u ispovjedaonici nego s njima dođemo ponovno u

naš svakidašnji život.

NEISKRENOM ISPOVJEDI PONOVNO OSTAVLJAMO MJESTO I

POZIV ZLOME I NJEGOVIM ZLIM DUHOVIM DA DJELUJU U

NAŠIM ŽIVOTIMA.

BORIMO SE I ISKRENO SE ISPOVJEDAJMO!

MOJ LJUBLJENI GOSPODINE ISUSE, OJAČAJ

NAS SVOJIM SVETIM DUHOM KAKO BI SE

MOGLI UVIJEK ISKRENO I POTPUNO

ISPOVJEDITI!

IZLIJ U OBILJU SVOJEG SVETOG DUHA NA

SVE TVOJE SVEĆENIKE KAKO BI NAS

UVIJEK POTAKNULI NA POTPUNU I

ISKRENU ISPOVIJED!

SVET I PRESVET MOJ TROJEDINI LJUBLJENI

BOŽE, OČE, SINE I DUŠE SVETI!

ČAST I SLAVA TEBI PRESVETA DJEVICE, I

CIJELOM DUHOVNOM SVIJETU KOJI

POŠTUJE GOSPODINA BOGA I NJEGOVU

VOLJU!

MOLITE ZA NAS GRIJEŠNIKE.